

Емілія Огар

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНІ ІСТОРИЧНІ СЕРІЇ
КОНЦЕРНУ ІВАНА ТИКТОРА: ВИДАВНИЧИЙ АСПЕКТ
(До 80-річчя виходу «Історії Українського Війська»)

Проаналізовано один з найуспішніших серіальних видавничих проєктів Івана Тиктора, що ввійшов до «Історичної Бібліотеки», в соціокомунікативній перспективі — як видавничий артефакт і як суспільно значуще явище. Описано його видавничу історію, оцінено культуру видання, використані прийоми популяризації історичного знання, унікальну стратегію публікування. Особливу увагу приділено ролі людського чинника в підготовці видання, професіональному тандему «автор—видавець», ефективній співпраці І. Крип'якевича та І. Тиктора.

Ключові слова: науково-популярне видання, мілітарна історія українців, видавнича стратегія, прийоми популяризації знань, «Історична Бібліотека».

Проанализирован один из наиболее успешных сериальных издательских проектов Ивана Тиктора, вошедший в «Историческую Библиотеку», в социокоммуникативной перспективе — как издательский артефакт и как общественно значимое явление. Описана его издательская история, оценены культура издания, использованные приемы популяризации исторического знания, уникальная стратегия публикации. Особенное внимание уделено роли человеческого фактора в подготовке издания, профессиональному тандему «автор—издатель», эффективному сотрудничеству между И. Крипякевичем и И. Тиктором.

Ключевые слова: научно-популярное издание, военная история украинцев, издательская стратегия, приемы популяризации знаний, «Историческая Библиотека».

One of the most successful serial publishing projects by Ivan Tyktor, part of the «Historical Library», has been analyzed from a socio-communicative perspective — as a publishing artifact and as a social significant phenomenon. Its publishing history, publication's culture, used ways of popularization of historical knowledge, the unique publication strategy have been described. A particular attention has been paid to a role of the human's factor in the preparing edition, a role of the professional tandem «author—publisher» and effective cooperation between Ivan Krypiakevych and Ivan Tyktor.

Key words: popular science edition, military history of Ukrainians, publishing strategy, ways of knowledge popularization, «Istorychna Biblioteka» («Historical Library»).

Виразною рисою просвітницького руху, що розгорнувся в першій третині ХХ ст. у Галичині, було органічне поєднання його з рухом за національно-культурне відродження українського народу. Діяльність практично усіх створених на той час науково-просвітницьких осередків була так чи інакше підпорядкована ідеї виховання національної, політичної, економічної й культурної самостійності українців. Чимало діячів освіти, науки, культури, мистецтва взяло участь в цьому русі. Одні — творчо, пишучи тексти для брошур-«метеликів», популяризуючи у них важливі досягнення людської думки, адаптуючи наукові тексти до розуміння малоосвіченою аудиторією або перекладаючи науково-популярні твори з чужих мов. Інші — організаційно, створюючи і підтримуючи гуртки, народні школи, доми «Просвіти», а також осередки українського книго- та пресовидання.

Іван Микитович Тиктор, організатор і власник одного з найпотужніших у тогочасній Галичині видавничого холдингу «Українська Преса», належав радше до просвітян другого типу, ба більше, він виявився одним з найталановитіших менеджерів тогочасного просвітницького руху на галицьких землях, адже зумів згуртувати довкола справи, вкрай важливої для розвою української нації, справжніх фахівців — науковців та здібних публіцистів. Його ім'я було повернуто в сучасний українознавчий дискурс лише у новітні часи, після проголошення Україною незалежності.

Багатий видавничо-просвітницький доробок І. Тиктора* на сьогодні ще не достатньо опрацьовано. Більшу увагу його дослідники звертали на пресовидавничий досвід концерну «Українська Преса». Йому присвячено, зокрема, найновішу з цієї проблематики наукову розвідку З. Наконечної**. Головно про часописи «Української Преси» писали також її попередники, зокрема автори колективної монографії «Іван Тиктор: талан і талант» [5]. Книжкові ж проекти, особливо серіальні видання різного жанрово-видового характеру, тривалий

---

* Репертуар видань концерну «Українська Преса» вперше було представлено у бібліографічному покажчику В. Денисюк [1]. Незважаючи на певні неточності, на сьогодні цей покажчик залишається єдиною спробою систематизованого опису видавничого доробку І. Тиктора.

** *Див.* також ґрунтовну історіографію цієї проблематики, подану у дисертації дослідниці [9].

час залишалися менше вивченими й описаними в наукових публікаціях. Натомість деякі з «бібліотек» І. Тиктора, що замислювалися як супутні до його рейтингових часописів, «виросли» зі статусу дочірніх книжкових проєктів і перетворилися на самодостатні видання, відігравши важливу роль у видавничо-просвітницькому русі, у популяризації відомостей з різних ділянок науки і практичної діяльності.

Саме до таких належить «Історична Бібліотека»*, що по праву вважається вінцем видавничої діяльності концерну «Українська Преса». До неї увійшли «монументальні», «епохальні», за емоційним означенням В. Шевчука [12], науково-популярні видання — «Велика Історія України. Від найдавніших часів до 1923 року» (1934—1935), «Історія Українського Війська» (1935—1936), «Історія Української Культури» (1937) та «Всесвітня Історія» (1938—1939). Публікації «Історичної Бібліотеки» передувало чимало видань, у яких історія українців викладалася у популярній формі, однак уперше видання про історію українців на тлі всесвітньої історії було задумано і реалізовано так масштабно, а головне — із дотриманням найвищих канонів наукової популяризації.

У новітні часи першими цей потужний видавничо-просвітницький проєкт оцінили історики, зокрема відомі науковці Я. Дашкевич, Б. Якимович. У вступних статтях до перевиданих на початку 1990-х рр. видавництвом «Світ» «Історії України» та «Історії Українського Війська» [6] Я. Дашкевич усебічно характеризує їх з історикознавчої точки зору, визначає місце усієї «Історичної Бібліотеки» в українському науковому дискурсі, вказує на недоліки і безумовні досягнення [3; 4]. Загальну оцінку «Історичній Бібліотеці» вже під видавничим кутом зору, акцентуючи її типологічні ознаки, подають у своїй статті «“Історична Бібліотека” видавничого концерну Івана Тиктора як вид видання» І. Квітко та С. Сташейко [8]. Щодо згадуваних нами підсерій «Історичної Бібліотеки», то спеціально, в аспекті соціокомунікативістики, вони ще не розглядалися.

У пропонованій статті ми ставимо собі за мету проаналізувати одну з чотирьох частин «Історичної Бібліотеки» — «Історію

---

* Її було започатковано до десятирічного ювілею виходу одного з найтиражніших щоденних часописів концерну І. Тиктора — «Нового Часу».

Українського Війська» — як унікальний видавничий артефакт, що був створений з метою у популярній формі донести українському читачеві військову історію рідного народу. Вивчення цього питання видається актуальним й важливим не лише через потребу в реконструкції української історії видавничої популяризації та у вивченні досвіду видатних українських вчених-популяризаторів, а й з огляду на ту суспільну роль, яку видавниче оприлюднення «просторої» історії українців, багатой на взірці військової культури, на військові звичаї, відіграло у становленні національної самосвідомості українців на початку ХХ ст. Вибір саме цієї підсерії у межах «Історичної Бібліотеки» зумовлений ще й тим, що 2016 р. виповнюється 80 років від першої публікації «Історії Українського Війська»*.

У «Запросинах до передплати»**, що регулярно розміщувалися в різних виданнях концерну «Українська Преса», «Історія Українського Війська» рекламувалася як «перша й найбільша історія розвитку українського війська від її найдавніших, праслов'янських часів, аж до часів визвольних наших змагань року 1921». Її випуск розпочався у жовтні 1935 р. після публікації «Великої Історії України», першої підсерії «Історичної Бібліотеки», і тривав до вересня 1936 р. Вона вийшла 11 самостійними зшитками, опрацьованими в обкладинки. Загальний наклад видання становив 12 тисяч примірників, обсяг завершеного видання складав 568 сторінок, у ньому було вміщено 300 чорно-білих та 4 кольорові ілюстрації [7].

---

* За цей час вона витримала чотири перевидання. Вдруге «Історія Українського Війська» (Вінніпег, 1953. — 823 с.) була видана за редакцією Мирона Левицького в Канаді, куди І. Тиктор емігрував після війни і де створив видавництво «Клуб приятелів української книжки». Видання було доповнене четвертою частиною — «Матеріалами до історії 1920—1953 рр.», а також деяким фотографічним матеріалом до другої і третьої частин. У третьому репринтному перевиданні «Історії Українського Війська», що побачило світ 1990 р. так само в Канаді, публікувалися лише третя і четверта частини оригінального видання. Вчетверте його було перевидано на материковій Україні уже 1992 р. зі збереженням структури й основного тексту першого видання, однак із доданим сучасним коментарем від упорядника-історика Б. Якимовича (до нього ввійшли розширений іменний покажчик, географічний покажчик, матеріали до бібліографії).

** Така форма саморекламування була поширеною у виданнях концерну «Українська Преса»: технічні сторінки, форзаци, звороти обкладинок, задні сторінки опрацьовувалися для розміщення реклами власної продукції — пресодруків, «Бібліотек», окремих видань тощо.

За аналогією до «Великої Історії України», завершену «Історію Українського Війська» було випущено одним книжковим блоком, опрацьованим у мистецьку палітурку. Оформлення оправ (палітурки й обкладинки) належало Миколі Бутовичу, українському митцю, відомому своїми цікавими пошуками у царині книжкової графіки.

Вивчення видавничого доробку концерну «Українська Преса» переконує, що у Тиктора-менеджера був талант у виборі авторів. Для роботи над «Історичною Бібліотекою» йому вдалося згуртувати талановитих людей, організувати їхню роботу й, очевидно, добре вмотивувати до праці над таким складним і тривалим просвітницьким проектом. Справжньою знахідкою було залучення до співпраці І. Крип'якевича, який став автором переважної більшості текстів, що ввійшли до різних підсерій «Історичної Бібліотеки», зокрема й «Історії Українського Війська», і фактично таким собі інтелектуальним «локомотивом» усього історичного проекту.

І. Тикторові вдалося використати творчий потенціал І. Крип'якевича вповні, задіявши його не лише як автора, а й як упорядника, організатора авторського колективу, редактора. Видавець зробив ставку (і час показав, що він не помилюся) на належний професійний вишкіл, модерний науковий підхід до історіософії*, широку освіченість, працьовитість, а головне — на унікальне сполучення в ньому таланту науковця-дослідника й хисту автора-популяризатора. «Небагатьом історикам України талант дозволив тримати одночасно в одній руці два пера — перо академічного вченого і перо популяризатора науки. Крип'якевич належав до тих будівничих науки, які однаково і рівно могли користуватися обома перами. Не так легко навіть вирішити, котрому з двох він віддавав перевагу. Дві лінії творчості — дослідницька і популяризаторська — чітко простежуються на майже всіх етапах діяльності історика. Дві лінії не протирічили, а, навпаки, гармонійно доповнювали одна одну» [5, с. 3].

---

* Учень Михайла Грушевського, вчений зумів, однак, відійти від «стрижневої ідеї метра, за якою історія України-Руси це, насамперед, історія народу. Не лише життєвий досвід і спостереження за бурхливим розвитком сучасних подій, але й дослідницька практика підказали Крип'якевичеві (та й іншим історикам першої половини ХХ ст.) концепцію, згідно з якою історія України — це не тільки історія самого народу, але й боротьби за здійснення найвищих політичних прагнень, втілених у власній державі» [2, с. 18].

У підготовці «Історії Українського Війська» І. Крип'якевич відповідав за вироблення концепції, визначав хронологічні межі охопленого у викладі історичного матеріалу, структуру і змістове наповнення видання. Як автор, він підготував тексти першої та другої частин праці — «Військо княжих часів» і «Запорозьке військо» (а це майже третина від загального обсягу видання). Я. Дашкевич високо оцінював науковий рівень саме цих частин «Історії Українського Війська», наголошуючи на тому, що у дослідженнях військової історії княжої і козацької доби вчений не мав попередників, а майже до кінця ХХ ст. не мав і послідовників [3].

До написання третьої частини п. н. «Збройні сили сучасної доби» були залучені самовидці подій 1914—1921 рр., кадрові військовики, військові історики, що мали досвід історіопису. Так, Богдан Гнатевич, колишній сотник УСС, начальник оперативного штабу I корпусу Української галицької армії 1919 р., був автором підручників з військової справи; Зенон Стефанів, колишній хорунжий УГА, — військовим журналістом й мемуаристом; Осип Думін, колишній сотник, командир полку Січових стрільців, отаман повстанських загонів на Трипільщині, — автором військово-історичних досліджень; Святослав Шрамченко, капітан-лейтенант Українського державного флоту 1918—1919 рр., — автором розвідок, публіцистичних статей з історії українського військового флоту*. Проте, за оцінкою того ж Я. Дашкевича, саме через ось таку безпосередню інтегрованість в описані події (перебуванням «у процесі», а не над ним) виклад в останній частині видання не позбавлений суб'єктивізму. Справді, близька історія гірше надається для об'єктивного осмислення подій в усій повноті й складності.

Проте навіть ця обставина не применшила загального рівня підготовки амбітного видавничо-просвітницького проекту. «Незаперечними залишаються і великі досягнення авторів “Історії Українського Війська” 1936 р.: концептуальна єдність — перехід від утворення власного національного війська з століття в століття, колосальний фактичний матеріал, критичне (часом навіть дуже критичне і педантично об'єктивне, позбавлене псевдопатріотичної

---

* Див. детальніше «Розширений іменний покажчик», укладений до четвертого видання «Історії Українського Війська» 1992 р. Б. Якимовичем.

ідеалізації і затушовування негативних сторінок історії) ставлення до минулого народу, його політичного керівництва і командування збройних сил. Ця остання риса, без сумніву, не подобатиметься сучасним суперпатріотам, що хочуть бачити рідну історію виключно в рожевих тонах» [3, с. VIII].

До відзначених чіткої концепції, стрункої продуманої структури, апеляції до великого за обсягом і різноманітного фактичного матеріалу, граничної акуратності, об'єктивності й наукової критичності в осмисленні та інтерпретації історичних фактів, подій і явищ додамо ще одну характеристику, особливо важливу з видавничої перспективи: в «Історії Українського Війська» результати тогочасної української історичної думки подаються крізь призму популяризації найвищого гатунку. Очевидно, що цим видання завдячує популяризаторському таланту Крип'якевича, а також відповідному обраній текстотвірчій стратегії мовностилістичному опрацюванню тексту, за яке автори у передмові висловлюють подяку відомому українському вченому-мовознавцю Василеві Сімовичеві: «Рівночасно складаємо сердечну подяку Професорові д-рові Василеві Сімовичеві як мовному дорадникові за його дбайливий перегляд рукопису і за справлення мови» [7, с. VIII].

«Історія Української Війська» (разом з іншими підсеріями, що ввійшли до «Історичної Бібліотеки») є унікальним видавничим феноменом, адже в ньому органічно сполучилися виразні риси наукової і науково-популярної літератури: «...на фоні [...] сотень нових публікацій “Історія Українського Війська” 1936 р. залишається виданням, єдиним свого роду: це перша дуже амбітна за задумом аналітично-синтетична українська військова історія, науково-популярна за зовнішнім оформленням та критично-наукова (на жаль, позбавлена підрядкового наукового апарату) за своїм змістом» [3, с. IV]. Через цю дихотомічну видавничу природу дослідники доволі розмито означають типологічну приналежність видань, що ввійшли до «Історичної Бібліотеки». Так, Я. Дашкевич не «по-видавничому» називає їх «настільними підручними виданнями», а І. Квітко — «капітальними монографіями», що, як відомо, є жанром наукової літератури, тут же визначаючи їх через жанр, приналежний до публіцистичної (науково-популярної) літератури: «Усі монографії — це, по суті, блискуче написані популярні нариси» [8, с. 171].

На нашу думку, «Історію Українського Війська» у складі великої «Історичної Бібліотеки» варто віднести до типу науково-популярної колективної монографії — рідкісного у сучасній практиці (головно через брак авторів-науківців, здатних у ньому працювати). За рівнем адаптації викладу історичного матеріалу, характером викладу, частотністю терміновживання, насиченістю різноплановим фактичним матеріалом, за основними параметрами художньо-технічного оформлення (шрифтове оформлення, верстання текстового та ілюстраційного матеріалу), нарешті, за загальним обсягом текст видання тяжіє усе ж до літератури елітарної популяризації*. Такий тип (жанр) видання передбачає певною мірою підготовлену аудиторію, бодай грамотну, з досвідом сприймання (читання/слухання) подібної літератури, з відповідним просвітницьким вишколом. Тому дещо перебільшеним видається твердження, що «Історична Бібліотека» «адресувалася масовому читачеві» [8, с. 172].

Серед використаних у виданні ефективних засобів «перекладу» з мови науки на мову, зрозумілу читачам-нефахівцям, насамперед варто відзначити продуману композиційну організацію тексту: триступенева рубрикація дозволила поділити текст на невеликі за обсягом композиційні блоки, що нагадують статті енциклопедичного видання, об'єднані, однак, не за абетковим, а за тематичним принципом. До слова, так у сучасній видавничій практиці організують матеріал в енциклопедіях, орієнтованих на дитячу аудиторію: наскрізний наратив є власне одним із дієвих засобів адаптації наукового матеріалу для малопідготовленої читацької аудиторії. З-поміж мовностилістичних засобів, завдяки яким текст стає доступнішим, варто вказати на принцип його синтаксичної організації: помітна перевага надається простим поширеним реченням. Оживленню змальованих історичних подій сприяють часто використовувані у тексті означення оцінного характеру, лексеми з емоційно-експресивною семантикою. Рішення не подавати у виданні бібліографічних елементів апарату та коментарів також можна вважати прийомом його «облегшення» з урахуванням можливостей потенційної читацької аудиторії. Хоча коротка рекомендаційна бібліографія, мабуть, лише посилила б просвітницьку складову «Історії Українського Війська».

---

* Дет. див. [10; 11].

Унікальним у контексті видавничої популяризації прийомом видається застосована стратегія публікації усіх підсерій «Історичної Бібліотеки» (серед них — «Історію Українського Війська») «порціями» — щомісячними випусками-зшитками брошурного типу (обсягом до 48 сторінок). Припускаємо, що ця ідея належала І. Тикторові. Саме вона дозволила позиціонувати цей видавничий проект як науково-популярний, а ще — така стратегія добре вписувалася у відпрацьовану на той час концерном «Українська Преса» технологію випуску часописів, а також книжкових бібліотек, якими супроводжувалися «Новий Час», «Народня Справа» та «Дзвіночок». Видавець на практиці переконався у перевагах серіального принципу організації видавничого процесу і видавничого репертуару — що у створенні, що у просуванні та реалізації продукції. Ефективний комерсант, він достеменно знав, яку ціну в умовах тогочасної економічної кризи здатен заплатити за книжку (обсягом близько 600 с.) пересічний здебільшого незаможний український читач.

Це видання із суттєвими знижками могли придбати передплатники будь-якого тикторівського пресодруку. Сумлінним же передплатникам щоденного «Нового Часу» випуски «Історичної Бібліотеки» надходили безкоштовно. Якщо в книгарні оправлене в палітурку завершене видання «Історії Українського Війська» коштувало 18 злотих, то «точні» передплатники «Народньої Справи» могли придбати його за 12 злотих, і то — частинами, по 6 злотих на місяць. «По сплаті першої рати зл. 6 купуючий вже дістає “Історію Українського Війська”.» Висилати гроші чеками «Народньої Справи» з допискою на «Історію Українського Війська» — про це передплатників і читачів пресодруків концерну «Українська Преса» інформували згадувані рекламні оголошення.

Отже, розпарцелювавши тексти монографій на окремі випуски (насправді вони цілком надавалися до публікації окремими неперіодичними книжковими виданнями), розтягнувши випуск «Історичної Бібліотеки» в часі, Тиктор свідомо «переніс» її з наукової в науково-популярну типологічну нішу, чим значно розширив читацьку аудиторію. Це, з одного боку, спрацювало на досягнення соціально важливих просвітницьких завдань, а з іншого — дало йому чималий комерційний зиск.

Варто зауважити, що, крім суто менеджерських функцій, І. Тиктор брав участь і в редакційно-видавничій підготовці «Історії

Українського Війська» (про це вказано у вихідних відомостях: «Відпрацював редакційно І. Тиктор»). У передмові автори зазначають, що Тиктор долучився передовсім до остаточного видавничого втілення проекту: «На закінчення своєї праці вважаємо за свій обов'язок скласти щиру подяку Видавцеві книжки П. Іванові Тикторові, що все йшов назустріч бажанням авторів у напрямі технічного оформлення книжки і дав змогу поставити її з технічного й ілюстраційного боку на належному рівні» [8, с. VIII].

У підсумку зазначимо, що від самого початку проект був «приречений на успіх» завдяки обраній видавничій стратегії: вдало підбраному й вмотивованому колективу його творців (авторів, упорядників, редакторів, технічних редакторів тощо), грамотному менеджменту усіх редакційно-видавничих та промоційних процесів і, нарешті, точно спрогнозованій соціокультурній місії, яку уся «Історична Бібліотека» покликана була виконати в історії українців. Вона давала пересічному українцеві, зневіреному після поразки Національно-визвольних змагань, анексії галицьких земель Польщею, моральну опору для відновлення й зміцнення національної ідентичності, вкрай важливу для розбудови в умовах бездержавності справжнього громадянського суспільства. Адже історія українського війська переконливо свідчила про те, «що при всіх менш-більш сприятливих умовах українці намагалися брати в руки зброю, творити власні військові формування з глибокою вірою, що лише збройна сила і могутність можуть стати фундаментом незалежності нації і держави» [4, с. 9].

1. Видання Івана Тиктора та концерну «Українська Преса» : бібліогр. покажч. (1923—1977) / уклала В. Г. Денисюк. — Л., 2000. — 368 с.
2. *Дашкевич Я.* Іван Крип'якевич — історик України / Я. Дашкевич // Крип'якевич І. Історія України / І. Крип'якевич ; відп. ред.: Ф. П. Шевченко, Б. З. Якимович. — Л. : Світ, 1990. — С. 5—21. — («Пам'ятки історичної думки»).
3. *Дашкевич Я.* «Історія Українського Війська» — проблематика, автори, видавці / Ярослав Дашкевич // Історія Українського Війська (від княжих часів до 20-х років ХХ ст.) / І. Крип'якевич, Б. Гнагевич, З. Стефанів, О. Думін, С. Шрамченко ; упоряд., покажч. Б. Якимович. — Вид. 4-те, змін. і доповн. — Л. : Світ, 1992. — С. III—VIII.
4. *Дашкевич Я.* «Історія Українського Війська» продовжується / Ярослав Дашкевич // Історія Українського Війська / В. Гриневиц, Л. Гриневиц,

- Б. Якимович ; упоряд., передм. Я. Дашкевич. — Л. : Світ, 1996. — С. 3—9.
5. Іван Тиктор: талан і талант : монографія / Н. Зелінська, Л. Сніцарчук, Е. Огар та ін. ; кер. авт. кол. О. Думанська. — Л. : УАД, 2007. — 240 с.
  6. Історія Українського Війська / В. Гриневич, Л. Гриневич, Б. Якимович ; упоряд., передм. Я. Дашкевич. — Л. : Світ, 1996. — 702 с.
  7. Історія Українського Війська, з 383 іл. в тексті і 4 малюнками / написали І і ІІ частину Іван Крип'якевич; ІІІ частину — Богдан Гнатевич ; при співпраці: Зенона Стефаніва, Осипа Думіна та Святослава Шрамченка. — Л. : Видав І. Тиктор ; друк. Медицький—Тиктор, 1936. — 568 с.
  8. *Квітко І.* «Історична Бібліотека» видавничого концерну Івана Тиктора як вид видання / І. Квітко, С. Сташейко // Поліграфія і видавнича справа. — 1996. — № 31. — С. 169—173.
  9. *Наконечна З. І.* Часописи видавничого концерну «Українська Преса» в контексті західноукраїнської журналістики : дис. ... канд. наук із соц. комунікацій : спеціальність 27.00.04. — теорія та історія журналістики / Наконечна Зоряна Іванівна. — Л., 2016. — 212 с.
  10. *Огар Е.* Підготовка видань науково-популярної літератури : навч.-метод. посіб. / Е. Огар. — Л. : УАД, 2009. — 58 с.
  11. *Огар Е.* Проблеми типології сучасної науково-популярної книги / Е. Огар // Наукові записки : наук.-техн. зб. — Л. : УАД, 2001. — № 3. — С. 63—67.
  12. *Шевчук В.* Про «Історію української культури», видану Іваном Тиктором / В. Шевчук // Українська культура. — 1992. — № 2. — С. 30.

Михайло Вишневецький

РОЛЬ ВИДАВНИЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТОВАРИСТВА «ПРОСВІТА» У ФУНКЦІОНУВАННІ УКРАЇНСЬКИХ НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИХ ВИДАНЬ

Розглянуто основні засади видавничої практики товариства «Просвіта» в царині випуску науково-популярних видань. Проаналізовано організаційні та творчі принципи підготовки і випуску книжок для широкої читацької аудиторії.

Ключові слова: товариство «Просвіта», аудиторія, наука, популяризація, просвітництво.

Рассмотрены основные принципы издательской практики общества «Просвіта» в области выпуска научно-популярных изданий.